

Sygn. akt I C. 336/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant st. sekr. sądowy Marta Kluczyńska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko M. J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. J. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 3 165,80 zł (trzy tysiące sto sześćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30 marca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w B. na rzecz pozwanej M. J. kwotę 2 921 zł (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z)

1. (...)

2. (...)

17 maja 2017 r.

Sygn. akt I C 336/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w B. Białej wniosła o zasądzenie od pozwanej M. J. kwoty 17.987,02 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15 czerwca 2016 r. r do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwana zobowiązała się poprzez podpisanie weksla dnia 9 grudnia 2015 r. do zapłaty kwoty 20.707,02 zł w dniu 14 czerwca 2016 r. Dlatego strona powodowa wezwała pozwaną w dniu 15 maja 2016 r. do wykupu weksla. Pozwana wpłaciła na konto powoda kwotę 2.720,00 zł, jednak zaprzestała spłacania reszty roszczeń.

Pozwana M. J. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwana zakwestionowała istnienie, jak i rozmiar zobowiązania wekslowego, datę wymagalności roszczenia, jak również roszczenie odsetkowe. Pozwana zarzuciła, że weksel został wypełniony nieprawidłowo niezgodnie z porozumieniem wekslowym albowiem kwota

udzielonej jej pożyczki była wielokrotnie mniejsza od kwoty wpisanej na wekslu. W umowie pożyczki zawarte są klauzule niedozwolone zastrzegające na rzecz powoda opłaty nienależne, rażąco wygórowane. Dotyczy to wszelkiego rodzaju opłat przygotowawczych, wynagrodzeń, prowizji za udzielenie pożyczki, kosztów pakietów dodatkowych, kosztów ubezpieczenia czy opłat windykacyjnych noszących znamiona wyzysku i naruszających zasady współżycia społecznego. Pozwana otrzymała pożyczkę w wysokości 6.000 zł, natomiast powód obciążył ją dodatkowo kosztem ubezpieczenia pożyczki w wysokości 9.000 zł, opłatą przygotowawczą w kwocie 1.000 zł, a także zryczałtowanymi kosztami windykacyjnymi w wysokości 3.421,80 zł. Naliczanie zryczałtowanych kosztów windykacji stanowi w istocie karę umowną za niewykonanie w terminie zobowiązania pieniężnego. Zastrzeżenie tego rodzaju kary jest nieważne jako sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami kodeksu cywilnego o karze umownej. Składka ubezpieczeniowa stanowiąca koszty ubezpieczenia umowy pożyczki w przeważającej części stanowiła prowizję pobieraną przez powoda. Takie uregulowanie przez powoda kwestii kosztu ubezpieczenia stanowi w istocie obejście bezwzględnie obowiązujących przepisów ustawy określających limity kosztów pożyczek w umowach z konsumentami. Z ostrożności pozwana podniosła, że powód nie wykazał, aby wierzytelność rzekomo mu przysługująca stała się wymagalna. Pozwana zaprzecza, aby otrzymała zawiadomienie o wypowiedzeniu pożyczki lub wezwanie do zapłaty. Ponadto pozwana podniosła zarzut wygaśnięcia zobowiązania wskutek zapłaty i wskazuje, że wpłaciła na rzecz powoda co najmniej kwotę 5.317 zł, które to wpłaty były dokonywane na poczet należności głównej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 9 grudnia 2015 r. pozwana M. J. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z umową pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 16.608,00 zł. Pożyczkobiorca zobowiązany był ponieść koszty opłaty przygotowawczej w kwocie 1.092,00 zł oraz koszt ubezpieczenia w kwocie 9.516,00 zł. Opłaty te zostały potrącone z kwoty udzielonej pożyczki. Całkowita kwota pożyczki zgodnie z art. 5 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim wynosiła 6.000 zł. Przekazanie środków w wysokości 6.000 zł na rzecz pożyczkobiorcy miało nastąpić w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia przez pożyczkobiorcę pożyczkodawcy kompletu dokumentów i zatwierdzenia przez pożyczkodawcę kwoty do wypłaty. Za udzielenie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązał się zapłacić pożyczkodawcy wynagrodzenie w kwocie 1.248,00 zł wynikające z rocznej stopy (...) wynoszącej 9,73 %. Całkowity koszt pożyczki został określony na kwotę 11.856,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty 17.856,00 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w 48 ratach po 372 zł każda. Warunki wypowiedzenia umowy pożyczki zostały określone w pkt. 11.1 umowy wg których jeżeli pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę z zachowaniem trzydziestodniowego terminu i wypełnić weksel po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Pożyczkodawca w przypadku wypowiedzenia umowy ma prawo na wekslu in blanco wpisać datę i miejsce zapłaty oraz kwotę nie przekraczającą kwoty należnej pożyczkodawcy do zapłaty z tytułu pozostałej niespłaconej części pożyczki, wynagrodzenia oraz naliczyć i wpisać: a) dla całkowitej kwoty pożyczki maksymalną wysokość odsetek umownych na poziomie czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP z dnia zawarcia umowy tj. 10 % w stosunku rocznym, b) kwotę w wysokości do 20 % pozostałej do zapłaty całkowitej kwoty do zapłaty tytułem poniesionych kosztów windykacji, nie więcej jednak niż faktycznie poniesione przez pożyczkodawcę koszty windykacji, c) kwotę wynikającą z tabeli opłat zawartej w pkt. 19.4 umowy przewidującej kwotę 15 zł za wezwanie do zapłaty lub upomnienie pisemne (pkt. 11.2 umowy) .

Dowód: umowa pożyczki z dnia 9 grudnia 2015 r. wraz z załącznikami k. 37-46

Na zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej przez (...) S.A. z siedzibą w B. na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) z dnia 9 grudnia 2015 r. w kwocie 17.856,00 zł oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z tej umowy pozwana złożyła do dyspozycji (...) S.A. z siedzibą w B. weksel in blanco. Pozwana upoważniła (...) S.A. z siedzibą w B. do wypełnienia weksla, a w szczególności wpisania domicyliatu i wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą jej zadłużeniu łącznie z kosztami sądowymi. Warunkiem uprawniającym pożyczkodawcę do wypełnienia weksla był m.in. brak zapłaty w terminach określonych w umowie pełnych rat

pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności skutkujący wypowiedzeniem umowy z zachowaniem terminu trzydziestodniowego po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Dowód: deklaracja wekslowa wystawcy weksla k. 38

Dnia 9 grudnia 2015 r. strona powodowa wypełniła weksel in blanco podpisany przez pozwaną na kwotę 20.707,02 zł oznaczając termin płatności na dzień 14 czerwca 2016 r.

Dowód: weksel własny k. 5

Pismem z dnia 13 kwietnia 2016 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty zaległych rat pożyczki wymagalnych w dniu 13 marca 2016 r. w kwocie 369,00 zł w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 13 kwietnia 2016 r. wraz z dowodem nadania k. 56 -59

Dnia 15 maja 2016 r. strona powodowa sformułowała pismo, zawierające oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...) z zachowaniem terminu trzydziestu dni, wzywając pozwaną do zapłaty kwoty 20.707,02 zł. Na kwotę 20.707,02 zł składa się kwota 17.109,00 zł niespłaconej pożyczki, kwota 56,42 zł obliczona na podstawie pkt. 11.2 a), kwota 3.421,80 zł obliczona na podstawie pkt. 11.2 b), kwota 105 zł obliczona na podstawie pkt. 11.2 c), kwota 14,80 zł umownych odsetek dziennych.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 15 maja 2016 wraz z potwierdzeniem nadania k. 6, 57-59

Do dnia 8 marca 2017 r. pozwana dokonała zapłaty na rzecz strony powodowej kwoty 5317 zł.

Dowód: zestawienie dokonanych wpłat k. 47-48

Sąd zważył co następuje :

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Zobowiązanie wekslowe, na gruncie ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe, ma charakter samodzielny i abstrakcyjny. Oznacza to, że samo podpisanie weksla rodzi zobowiązanie wystawcy i to bez względu na przyczynę jego wystawienia. Zgodnie z art. 101 prawa wekslowego, istotą weksla własnego jest bezwarunkowe przyrzeczenie zapłaty sumy pieniężnej potwierdzone podpisem. Źródłem zobowiązania wekslowego jest w tym przypadku umowa dochodząca do skutku przez wydanie weksla lub jego zwrócenie posiadaczowi. W przypadku dokumentu, który w chwili wręczenia nie zawiera wszystkich elementów weksla własnego, jak w przypadku weksla in blanco, umowa ta ma na celu powstanie zobowiązania wekslowego w przyszłości. Zobowiązanie powstaje dopiero po uzupełnieniu dokumentu przez upoważnioną osobę o elementy niezbędne do uznania dokumentu za weksel własny. Czynności prawne, z których wynikają zobowiązania wekslowe, same nie określają celu gospodarczego lub społecznego tego rodzaju przysporzenia. Cel ten określa dopiero wyraźna lub dorozumiana umowa leżąca u podstaw zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, wskazująca tzw. stosunek podstawowy dla tego zobowiązania. Umowę tę stanowi w szczególności deklaracja wekslowa, w której strony określają warunki, od których spełnienia uzależnione jest uzupełnienie weksla in blanco. W przypadku weksla, który w chwili jego wystawienia był wekslem niepełnym, abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego ulega istotnemu osłabieniu.

W myśl art. 10 prawa wekslowego, jeżeli weksel niepełny w chwili wystawienia uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Uzupełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem co do zasady pozostaje bez wpływu na istnienie i ważność zobowiązania wekslowego. Prawo wekslowe dopuszcza jednak w określonych sytuacjach podniesienie przez dłużnika wekslowego stosownego zarzutu prowadzącego do wyłączenia jego odpowiedzialności z weksla. Zarzut nieprawidłowego uzupełnienia weksla in blanco, tj. wypełnienia sprzecznego z zawartym porozumieniem, jako zarzut

osobisty jest skuteczny tylko wobec bezpośredniego kontrahenta (strony porozumienia o uzupełnieniu), któremu osoba podpisana na wekslu in blanco weksel ten wręczyła, a także osoby, która choćby w dobrej wierze, nabyła weksel z podpisem in blanco jeszcze przed jego uzupełnieniem, i osoby, która wprawdzie nabyła weksel już po uzupełnieniu od osoby, która weksel in blanco wypełniła, lecz przy nabyciu była w złej wierze lub dopuściła się rażącego niedbalstwa. W konsekwencji, rozpoznając zarzuty od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksła, sąd może uwzględnić stosunek zobowiązaniowy, w związku z którym weksel został wystawiony, gdy strona zainteresowana przeniesieniem sporu na płaszczyznę stosunku podstawowego podniesie stosowne zarzuty dotyczące stosunku zobowiązaniowego będącego podstawą wystawienia weksła (zob. szerzej uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2005 r., V CK 780/04).

Strona powodowa dochodzi swoich roszczeń na podstawie wypełnionego weksła własnego in blanco. Pozwana zakwestionowała istnienie, jak i rozmiar zobowiązania wekslowego, datę wymagalności roszczenia, jak również roszczenie odsetkowe. Pozwana zarzuciła, że weksel został wypełniony nieprawidłowo niezgodnie z porozumieniem wekslowym albowiem kwota udzielonej jej pożyczki była wielokrotnie mniejsza od kwoty wpisanej na wekslu. Pozwana zarzuciła, stosowanie przez powoda klauzul niedozwolonych zastrzegających na rzecz powoda opłaty nienależne, rażąco wygórowane. Dotyczy to wszelkiego rodzaju opłat przygotowawczych, wynagrodzeń, prowizji za udzielenie pożyczki, kosztów pakietów dodatkowych, kosztów ubezpieczenia czy opłat windykacyjnych noszących znamiona wyzysku i naruszających zasady współżycia społecznego. Z ostrożności pozwana podniosła, że powód nie wykazał, aby wiarygodność rzekomo mu przysługująca stała się wymagalna. Pozwana zaprzecza, aby otrzymała zawiadomienie o wypowiedzeniu pożyczki lub wezwanie do zapłaty. Ponadto pozwana podniosła zarzut wygaśnięcia zobowiązania wskutek zapłaty i wskazuje, że wpłaciła na rzecz powoda co najmniej kwotę 5.317 zł, które to wpłaty były dokonywane na poczet należności głównej.

Podniesienie przez pozwaną zarzutów wynikających ze stosunku podstawowego wymagało przeprowadzenia ustaleń przez Sąd w tym zakresie. Podniesienie tych zarzutów przeniosło bowiem spór z płaszczyzny stosunku wekslowego (prawa wekslowego) na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego, tym bardziej, że weksel in blanco, miał zostać przez pozwaną wręczony powodowi wyłącznie jako weksel gwarancyjny. Ze specyficznego charakteru weksła gwarancyjnego wynika, iż weksel taki związany jest ściśle z dodatkową umową pomiędzy wystawcą a remitentem. Dlatego też, oprócz zarzutów, które przysługiwałyby względem każdego posiadacza weksła, pozwana mogła przedstawiać zarzuty oparte na podstawowym stosunku obligacyjnym wynikającym z umowy pożyczki.

Podstawą zobowiązania ze stosunku podstawowego był przepis art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Kodeks cywilny pozostawia stronom umowy pożyczki swobodę w zakresie ustalenia wynagrodzenia z tytułu przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę, mogą zatem ukształtować umowę pożyczki jako umowę odpłatną albo nieodpłatną. W braku ustalenia wielkości wynagrodzenia należnego dającemu przyjmuje się, iż nie należy mu się wynagrodzenie z tytułu zawartej umowy, a umowa ma wówczas charakter nieodpłatny. Uwzględnić przy tym należy również wszelkie postanowienia, które wynikają z wzorców, jakie zostały dostarczone pożyczkobiorcy przed zawarciem umowy. Pamiętać przy tym trzeba o zasadach, jakie obowiązują przy zawarciu umowy z wykorzystaniem wzorca (art. 384–3854 k.c.). W zakresie ustalania wielkości wynagrodzenia należnego pożyczkodawcy strony korzystają ze swobody krępowanej w odniesieniu do każdego stosunku przepisami o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 21 k.c.). W świetle orzecznictwa zastrzeżenie nadmiernych odsetek w wysokości niemającej uzasadnienia ani w wysokości inflacji, ani w zyskach osiągniętych w ramach normalnej, rzetelnie prowadzonej działalności gospodarczej może być sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 27 listopada 2012 r., I ACa 1217/12, LEX nr 1286696; wyrok SA w Lublinie z dnia 19 września 2012 r., I ACa 377/12, LEX nr 1271907). Natomiast w odniesieniu do umowy pożyczki z udziałem konsumenta jako pożyczkobiorcy granice

korzyści, jakie mogą osiągać pożyczkodawcy, wyznacza ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 z późn. zm.).

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy niezgodnione indywidualnie z konsumentem nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zgodnie z art. 385³ k.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności: nakładają wyłącznie na konsumenta obowiązek zapłaty ustalonej sumy na wypadek rezygnacji z zawarcia lub wykonania umowy; nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego. Wymienione w treści art. 385³ k.c. niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 385¹ k.c.

Orzecznictwo europejskie stoi obecnie na stanowisku, że sąd powinien nawet z urzędu uwzględnić abuzowność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C-397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podnosi, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie C 618-10 pkt. 42-44. (źródło [http:// curia.europa.eu](http://curia.europa.eu)).

W ocenie Sądu żądanie przez powoda kwoty 9.516 tytułem kosztów ubezpieczenia, a także kwoty 3.421,80 zł opłat windykacyjnych (pkt. 11.2 b umowy) jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Opłaty te są rażąco wygórowane, a ich zastrzeżenie w takiej wysokości nie ma żadnego uzasadnienia w rzeczywistej wysokości opłat ponoszonych zwykle za takie czynności (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9.10.2006r. sygn. akt XVII Amc 101/05, wyrok z dnia 6 sierpnia 2009 r. Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonując oceny postanowienia umownego ocenia określony zapis i w momencie jego wpisania do rejestru klauzula przestaje być postanowieniem konkretnego wzorca umownego, a staje się samodzielnie funkcjonującą zasadą, która została zakwestionowana. Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479(43) k.p.c.) spełnia ona funkcje podobną do przepisów prawa. Oceniane w niniejszym postępowaniu postanowienia mieszczą się w hipotezach klauzul wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

W niniejszej sprawie strona powodowa wypełniła weksel in blanco na sumę uwzględniającą zobowiązanie wynikające z klauzuli, która dla konsumenta jest niewiążąca. Wypełniła zatem weksle na sumę przewyższającą zobowiązanie wynikające ze stosunku podstawowego. W konsekwencji pozwana jest zobowiązana wekslowo tylko w takich granicach, w jakich istnieje wierzytelność ze stosunku podstawowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2001 r. II CKN 25/00 OSNC 2001/7-8/117). Ustalając wysokość wierzytelności ze stosunku podstawowego należało całkowitą kwotę do zapłaty w wysokości 17.856,00 zł pomniejszyć o koszty ubezpieczenia w wysokości 9.516,00 zł oraz o sumę zapłaconą dotychczas przez pozwaną tj. 5.317,00 zł. Kwotę tę należało powiększyć o sumę skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie w płatności poszczególnych rat w wysokości 14,80 zł, sumę skapitalizowanych odsetek umownych za korzystanie z kapitału w wysokości 56,42 zł oraz sumę opłat za przesłanie wezwania do zapłaty z dnia 13 kwietnia 2016 r. i wezwania do zapłaty z dnia 15 maja 2016 r. w wysokości 30 zł. Dlatego za zasadne należało uznać powództwo co do kwoty 3.165,80 zł oddalając powództwo w pozostałej części.

Roszczenie pozwu budzi wątpliwości również w zakresie odsetek umownych za opóźnienie liczonych od dnia następnego po dniu płatności oznaczonej na wekslu. Posiadacz weksla płatnego w oznaczonym dniu jest zobowiązany do przedstawienia go do zapłaty w pierwszym dniu w którym można domagać się zapłaty (art. 38 w zw. z art 33 prawa wekslowego). Jest to dzień płatności określony na wekslu. Weksel może być przedstawiony do zapłaty także w jednym z dwóch dni roboczych następujących po dniu wymagalności. Z obowiązku przedstawienia weksla

do zapłaty nie zwalnia klauzula „ bez protestu” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 1968 r. (...) OSN 1968nr 11 poz 194). Wystawca weksla własnego, któremu weksel nie został przedstawiony do zapłaty w terminie nie jest zobowiązany do zapłacenia odsetek od dnia płatności weksla. Odsetki za opóźnienie obciążają go dopiero od dnia wezwania do zapłaty. Ponadto zgodnie z art. 48 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. posiadacz wekslu może żądać od zobowiązanego zwrotne odsetek od wysokości sześć od sta, a przy wekslach wystawionych i płatnych w Polsce odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia płatności. Strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu na okoliczność, że weksel został przedstawiony do zapłaty, a ponadto zażądał odsetek umownych za opóźnienie równych dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Okoliczności te skutkowały również oddaleniem powództwa w części przewyższającej odsetki za opóźnienie liczone od dnia 30 marca 2017 r., czyli daty doręczenia odpisu pozwu pozwanej (art. 48 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. prawo wekslowe).

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa wygrała proces w 18%, a koszty jakie strona powodowa poniosła w związku postępowaniem to kwota 2.716,01 zł (900 zł opłata od pozwu, 4.817 zł koszty zastępstwa procesowego). Pozwana wygrała proces w 82%, a koszty jakie poniosła na ten cel wynoszą 4.817 zł (koszty zastępstwa procesowego). Strona powodowa zobowiązana była zatem do zwrotu pozwanej kwoty 3.950 zł(82 % z 4.817 zł), natomiast pozwana na rzecz strony powodowej kwoty 1.029 zł (18 % z 5.717 zł.), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 2.921 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wynika z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (DzU poz 1800).

(...)